

vání nároku vzdává. Pravdu má stěžovatelka, že tímto rozhodnutím rekursní soud, změniv napadené usnesení in peius, překročil svou pravomoc (arg. § 10 nesp. pat., §§ 462 a 497 c. ř. s. — viz též rozhodnutí z 22. listopadu 1904 čis. 16.984 G. U. 3272). Pozůstalostní soud nemůže v nesporném řízení rozhodovati (jako rozhodl rekursní soud) o tomto nároku, an jest dědici neuznáván a předpoklady proň jsou popírány, a může o něm vzhledem k otázkám, jež jest řešiti, býti rozhodnuto jen pořadem práva (rozh. čis. 1614 sb. n. s.). Stejně jako o platnosti dohody dědické při projednání pozůstalosti uzavřené a o významu dodatků jednostranných k této dohodě, také ani o sporném mezi dědici nároku pozůstalé vdovy ve smyslu § 796 obč. zák. nemožno rozhodovati v řízení nesporném a jest přenechati zúčastněným osobám, aby tyto sporné otázky pořadem práva si vyřídily (§ 2 čis. 7 nesp. říz.).

Čís. 10877.

Žalobu podle § 4 zákona ze dne 18. srpna 1918, čis. 318 ř. zák. náleží projednávatí senátu sborového soudu, nikoliv samosoudci. Nejde o takovou žalobu, nýbrž o prostou žalobu o náhradu škody, neopírá-li se žaloba o právoplatné usnesení trestního soudu, jímž by bylo uznáno na povinnost státu k náhradě škody.

(Rozh. ze dne 15. června 1931, Rv I 2188/30.)

Žalobce žaloval u krajského soudu československý stát o náhradu 10.000 Kč za utrpěnou vyšetřovací vazbu. Samosoudce krajského soudu žalobu zamítl. Odvolací soud v tříčlenném senátu napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Žaloba proti státu o náhradu škody za vyšetřovací vazbu podle § 4 zákona ze dne 18. srpna 1918, čis. 318 ř. zák. předpokládá, že bylo vydáno usnesení trestního soudu ve smyslu § 3 téhož zákona, znějící na povinnost státu nahraditi škodu. V řízení o takové žalobě může býti jednáno již jen o výši požadované náhrady, neboť otázka, je-li stát vůbec povinen nahraditi zatčenému škodu, musí býti předem rozhodnuta postupem předepsaným v § 3, to jest výhradně soudem trestním, jehož právoplatné usnesení jest pak podle posledního odstavce § 3 závazným pro další řízení. V projednávané věci není sporné, že usnesením radní komory krajského soudu trestního v Praze ze dne 25. října 1929, jež bylo na stížnost zatčeného Josefa H-a (nynějšího žalobce) potvrzeno rozhodnutím vrchního soudu v Praze ze dne 13. prosince 1929, bylo vysloveno, že Josefu H-ovi nepřísluší nárok na odškodnění za vyšetřovací vazbu. Z toho plyne, že tu není vůbec zákonného, předpokladu pro postup ve smyslu § 4 zákona čis. 318/1918 ř. z., zejména pro vznesení

žaloby proti státu, o níž by bylo rozhodovati podle § 6 téhož zákona. Dovatel vytýká rozsudkům a řízení nižších soudů především zmatečnost podle §§ 477 čis. 2 a 503 čis. 1 c. ř. s., kterou vidí v tom, že rozhodující soudy nebyly řádně obsazeny, ježto v první stolici rozhodoval samosoudce a v druhé stolici tříčlenný senát, ač podle zákona měl v tomto sporu rozhodovati v první stolici tříčlenný senát a u odvolacího soudu senát pětičlenný. Dovatel by v tom lze dáti za pravdu jen, kdyby šlo skutečně o žalobu, již mají na zřeteli ustanovení §§ 4 a 6 zákona čis. 318/1918 ř. z., neboť o žalobě proti státu podle § 4 náleží podle § 6 rozhodovati sborovému soudu první stolice bez ohledu na výši nároku, z čehož plyne, že jde o věc, kterou sborový soud projednává senátem podle § 7 j. n., nikoli samosoudcem podle § 7 a) j. n., protože před samosoudce sborového soudu patří podle § 7 a) j. n. mimo případy výslovně mu přikázané jen ony rozepře o majetková práva, jež jsou sborovým soudům přikázány podle hodnoty předmětu rozepře (srv. rozhodnutí čis. 340, 6305, 9456 sb. n. s.). Ale v souzeném případě nelze vznesenou žalobu považovati za žalobu ve smyslu § 4 zákona čis. 318/1918 ř. z., poněvadž se vůbec neopírá o právoplatné usnesení trestního soudu, kterým by bylo uznáno na povinnost státu nahraditi škodu. Jde tudíž ve skutečnosti jen o obyčejnou žalobu o zaplacení náhrady škody 10.000 Kč, o které byl povolán rozhodovati v první stolici samosoudce sborového soudu a v druhé stolici tříčlenný senát odvolacího soudu. Rozsudky nižších soudů s řízením předchozím nejsou zmatečné z důvodu dovolatelem uplatňovaného.

Čís. 10878.

Bylo-li v době, kdy dlužníkům náležela jen polovice nemovitosti, poznamenáno pořadí k zajištění pohledávky, v době pak, kdy dlužníci nabyli i druhé polovice nemovitosti, vloženo zástavní právo pro pohledávku, a to do určité výše v poznámce pořadí, částka pak peněz ten převyšující v pořadí běžném, bylo zástavní právo vtěleno na celé nemovitosti s tím, že poznamenané pořadí týká se jen oné výše a polovice nemovitosti, náležející dlužníkům již v době poznámky pořadí.

(Rozh. ze dne 18. června 1931, R I 210/31.)

Vydražená nemovitost náležela jednou polovinou manželům Stani-slavu a Emilii K-ovým na základě kupní smlouvy ze dne 25. července 1925, druhou polovinou týmž manželům na základě směnné smlouvy ze dne 15. října 1927. Při nestejném zatížení vydražené nemovitosti bylo utvořiti dvě podstaty. Na čtvrtinách nemovitosti připsaných manželům K-ovým podle smlouvy ze dne 25. července 1925 bylo dne 14. října 1927 pod čis. C 3 poznamenáno pořadí k zajištění pohledávky do výše 50.000 Kč s účinností do 13. října 1928. Dne 6. listopadu 1927 bylo na celé nemovitosti vloženo pod C 7 zástavní právo pro pohledávku spo-řitelny v R. v částce 42.000 Kč s přísl., a to nejvýše do 50.000 Kč v po-